

Nico Dijkshoorn

Verslaafd aan Passie & Puurheid

Huisdichter van *De Wereld Draait Door*, columnist van *VI*, *De Pers* en *nu.nl*, schrijver voor de tv-programma's *Gehaktdag* en *Draadstaal*, hij is niet van de podia te rammen en eerdere deze maand kwam de grote verzamelbundel **DIJKSHOORN uit. Goede kop ook, die Nico. Penthouse zoekt hem op en schrikt. Weet u wat Nico Dijkshoorn van vrouwen vindt?**

Harmen Lustig Fotografie: Titia Hahne

Welke gast heb je het liefst bij de *Wereld Draait Door*?

Tom Barman van dEUS. Over hem zou ik graag een gedicht schrijven. Het is bijna angstaanjagend hoe gepassioneerd die man is. Hij gaat door roeien en ruiten voor zijn muziek en voor zijn band.

Dat inspireert je?

Ja. Het is een enorm cliché, maar iemand moet echt zijn. Als ik een interview met Holtkamp, de krokettenbakker, heb gezien, kan ik daar zo een maand op vooruit. Die man is zo ongelooflijk authentiek. Laatst was hij een half uur lang aan het woord over zijn zoektocht van 35 jaar naar de beste ragout in een garnalenkroket. Dat moet dan op 87 graden zes uur lang worden geroosterd met die en die kruiden. De passie bij die man, heerlijk. Of Jan Wolkers, ik ben helemaal niet zo'n fan van zijn werk, maar als hij aan het woord was, dan geloofde ik hem. Bij *De Wereld Draait Door* zie ik vaak mensen een act opvoeren. Zodra ze aan tafel gaan zitten, worden ze een ander.

Geef eens een voorbeeld.

Laatst hadden we een thema-uitzending over de jongen die in

Detroit dat brandje in die Airbus had geblust, toen zo'n Nigeriaan de boel op wilde blazen. Drie kwartier lang geloofde ik hem. Hij was heel rustig en zat zijn eigen rol in dat vliegtuig te downplayen. Maar helemaal aan het einde zegt hij: "Ik heb een verrassing, ik heb bij Reinout Oerlemans een contract getekend om er een documentaire van te maken." Ik zie hem dan gelijk zitten met Reinout, plannetjes maken, hoe ze het allemaal het beste kunnen verkopen, natuurlijk gaan zitten in het best bekeken tv-programma van Nederland... In de laatste seconden blaast die jongen het positieve beeld helemaal weg.

Moet de passie die je zoekt vooral rauw zijn?

Die moet authentiek zijn. Maar wat me trouwens ook fascineert aan mannen als Wolkers en Simon Vinkenoog, dus kerels die zo een waren met hun passie, is dat zij zulke dienende vrouwen hadden. Herman Brood, ook zo een. Toen ik zijn biografie las, werd ik gewoon kwaad. Zo van: ja, zo kan ik ook een rock 'n' roll held zijn. Beetje veertienjarige meisjes lopen neuken, maar als ik mijn luier heb vol gescheten weer op de stoep gaan staan bij Xandra. Brood was een held van me, maar nadat ik zijn biografie door Bart Chabot had gelezen, was dat he-le-maal afgelopen.

Wie is je absolute held?

De Amerikaanse komiek Andy Kaufman. Bij hem wist je nooit zeker wat nu waar was. Tot hij in zijn kist lag, dachten mensen: zo meteen gaat het deksel open. Letterlijk. Die man heeft zulke vreemde dingen gedaan.

Als Nelson Mandela had geweten dat hij Ruud Gullit zou ontmoeten, was hij nog lekker dertig jaar op Robbeneiland blijven zitten

Wat is zijn kracht?

Verwarren. Tijdje geleden werd ik geïnterviewd door Viva. Ze wilden weten wat ik van vrouwen vond. Ik had helemaal geen zin om antwoord te geven. Dan kun je dus gaan zwijgen, maar ik heb het spel gewoon keurig meegespeeld en me neergezet als een totaal macho mannelijk zwijn. Dat vind ik grappig.

Niet erg waarachtig....

Jawel hoor, je moet alleen door dat spelletje heen kunnen kijken en dan zie je mijn kern.

Als iets mij stoort, ga ik fucken. Verwarring zaaien. Ik vind het prettig als mensen zich afvragen: Wat is nou waar? Meent hij dit? Op Geen Stijl schreef ik bijvoorbeeld eens dat ik samen met Lee Towers in de haven in Rotterdam had gewerkt voordat ik columnist was. Daar had ik van meerdere mensen gehoord dat Lee samen met een ander op zo'n kraan had gewerkt, en dat die ander eigenlijk beter kon zingen. Lee heeft die jongen dus naar beneden geduwd. Dwarslaesie, hij kon alleen zijn ogen nog maar bewegen. Maar toen er later een benefiet voor hem georganiseerd werd, wilde Lee per se voor hem zingen. Ja, *You'll never walk alone* natuurlijk. Ik dacht: dit is zo over de top, niemand gelooft het. Maar 's avonds werd ik van tientallen kanten gebeld: "Zet de televisie eens aan." Was op het strand van Scheveningen een zwaar geëmotioneerde Lee Towers aan het woord. Ja, dat vind ik mooi.

Terwijl je voor GeenStijl schreef, was je sportcolumnist bij de Volkskrant. Een onwaarschijnlijke combinatie.

Toch deed ik bij beide hetzelfde, namelijk de vreemde eend in de bijt zijn. Niemand kende me, ineens stond mijn kanis achter op de Volkskrant. Ik had helemaal geen achtergrond in de sport, ik was de geïnteresseerde leek. Nu bij VI precies hetzelfde. Ik heb geen hol verstand van voetbal, maar wat ik wel zie, is die ontzettende onechtheid. Zo'n Ruud Gullit bijvoorbeeld, die geloof ik gewoon niet, die brand ik af tot op het bot. Iedereen die ik niet geloof, krijgt ervan langs, wat zeer ongebruikelijk is in het voetbalwereldje. Op zo'n redactie hebben ze rekening te houden met belangetjes. Zo van: over

twee weken hebben we een interview met Demi de Zeeuw, het komt niet zo handig uit om hem nu af te branden. Daar heb ik geen boodschap aan. Nu bij VI niet, destijds bij de Volkskrant ook niet. Ik kon dus gewoon zeggen, weliswaar wat mooier geformuleerd, dat ik iemand een lul vond. Het was bij de Volkskrant zeer ongebruikelijk om je zo ongenueanceerd en persoonlijk over sport uit te laten, het was totaal niet beschouwend.

Staat Gullit symbool voor het voetbal?

Zo kun je het zien. Als Nelson Mandela had geweten dat hij Ruud Gullit zou ontmoeten, was hij nog lekker dertig jaar op Robbeneiland blijven zitten. De voetbalwereld is een benepen, hiërarchische en vervelende wereld. In de bundel die net uit is, staat bijvoorbeeld een verhaal dat ik over mijn zoon heb geschreven. Hij heeft bij AZ in de jeugd gespeeld. Hij zat bij een leuke amateurvereniging in Amstelveen. Iedereen zag dat hij talent had, voetballen was het liefste wat hij deed. Van zijn elfde tot zijn dertiende heeft hij in Alkmaar gespeeld en dat hele voetbal interesseert hem nu – hij is vijftien - geen reet meer. Dat is de fnuikende invloed van zo'n drilcursus. Want het gaat ver hoor. Er wordt die kinderen bewust aangeleerd dat je Ajax moet haten. Jongetjes kregen straf als ze het woord lieten vallen. Op een gegeven moment zaten ze in de bus en ze reden langs de Arena. Een van die jongens zegt: "Mooi stadion." Hij moest zijn excuses aanbieden aan de trainer. Ik wil niet dat je jongetjes van twaalf leert dat sport haten is.

Waar moet een goede column aan voldoen?

Je moet na drie zinnen weten: dit is Nico. Het moet mijn geluid hebben. Ik kan in twee zinnen een volkomen krankzinnig beeld oproepen en je ziet het nog voor je ook. Dat komt door de manier waarop ik het opschrijf. Je kunt de gedachte wel hebben, maar je het moet ook nog bij de mensen in hun kop krijgen. Anderzijds is het natuurlijk niet genoeg dat je de techniek beheerst, die zinnetjes zijn maar een instrument. Wat mij anders maakt dan anderen, is de manier waarop ik de wereld in koekeloer. Mijn columns ontstaan uit woede, verbazing of ontroering. Als ik 's nachts in bed lig en ik maak mij boos, dan is dat mijn kern. Wegblijven bij clichés, ook dat onderscheidt mij van andere columnisten. Mensen die mij graag lezen, houden van de manier waarop ik kijk, niet van de manier waarop ik schrijf.

Je herkent jouw persoonlijkheid in je teksten.

Als je mij leest, ken je mij. Dat hoop ik, ja.

Zoek je dat ook bij andere schrijvers?

Ja. Die puurheid en waarachtigheid. Ik houd ook niet van gecomponeerde boeken. Céline, dat is trouwens ook een held, schrijft alsof hij het ademloos aan je vertelt. De zinnen zijn tien keer omgegooid om dát doel te bereiken. Als je dat kunt, dat vind ik het allerhoogst haalbare.

Geef eens de meest inspirerende Oranje-opstelling, straks in Zuid-Afrika.

Sander Boschker op doel. Altijd meteen opstaan en schreeuwen tegen de verdediging als hij een bal achter zich krijgt, erg gemakkelijk. Ooijer, kan ik ook enorm van genieten. Dat is de geboren underdog, zo'n jongen neem ik niet helemaal serieus. Kijk, Demi de Zeeuw, dat is een briljante voetbal-

ler, daar fuck je niet mee, maar van Ooijer blijf je zijn sokken maar doormidden knippen. Theo Janssen moet ook mee. Geniale voetballer, maar altijd is er wel iets. Te dik, twaalf keer over de kop slaan – hij is net even anders dan de grijze hap. En voor het drama nemen we Seedorf natuurlijk mee, die man blijft toch de natte columnistendroom. Huttelaar is binnen de voetballerij dan weer een erg intelligente gozer. Je ziet aan zijn ogen dat hij het snapt. Zo van: ik geef hier nu dit lulinterview, maar direct ben ik weg. Davids heeft dat ook, die gaat thuis lekker Tolstoj zitten lezen.

Heb je andere passies naast het schrijven?

Muziek. Als je me laat kiezen tussen dichten, schrijven of muziek maken, wordt het dat laatste, meteen. Met mijn band spelen we stevige bluesfunk, vast op zondagavond, die afspraak is heilig. Bij elkaar komen in de oefenruimte, tik tik tik, en dan knal je met zijn drieën in zo'n nummer. Daar kan gewoon niets tegenop. Dat is een soort oerding.

Te vergelijken met sex?

Het is hetzelfde. Ik heb een aantal van die oermomenten beleefd. Dat was bij de geboorte van mijn kinderen, dat is bij sex, en dat is als ik muziek maak. Op die momenten weet je: ik snap waar het om gaat, dit heb ik meegemaakt, mijn leven is niet voor niks geweest.

Een goede column komt daar niet bij in de buurt?

Het is anders, schrijven doe je toch alleen. Met de drummer speel ik al achtentwintig jaar samen, de bassist doet nu tien jaar mee, ik speel gitaar en ik zing. In het voorlezen heb ik me nooit verloren, maar tijdens het muziek maken kan ik gewoon door stoelen heen vallen, of mijn hoofd heel hard stoten, zonder het te merken. Dan ben ik er gewoon even niet.

Heb je er publiek bij nodig?

Maakt geen verschil. Als ik gitaar speel, gaat dat rechtstreeks mijn hersenen in. Mensen schieten in de lach als ze me bezig zien. Het ziet er vol-ko-men belachelijk uit. Maar ook weer aantrekkelijk. Omdat het overgave is

Weer een link met sex...

Zeker. Ook sex is alleen maar interessant als er overgave is. Ik heb mijn leven nog nooit sex met iemand gehad die ik niet kende. Ik probeer wel eens te begrijpen dat je gaat neuken om het neuken, maar ik kan me er helemaal niets bij voorstellen.

Nooit een onenightstand gehad?

Nooit. Hoe krijg je het in godsnaam voor elkaar?! Dan wordt het voor mij dus gewoon rammen in een stuk kipfilet. Mijn ex-vrouw was mijn eerste vriendin en ik heb nu een nieuwe vriendin, en dat is het wel. Ik zit gelijk voor een leven, of voor een half leven lang vast aan iemand.

Is dit zo tragisch als het klinkt?

Sex om de sex, dáár zou ik pas intens treurig van worden. Tot mijn verbazing zijn er, puur omdat ik op televisie kom met die vijftigjarige slagerkop van me, vrouwen die iets van me willen. Ik ben er zelf heel naïef in, ik zie het zelf niet maar hoor het van anderen: "Nou Niek, die wilde wel." Daar ben ik dan echt een beetje van slag van. Hoe is het godsnaam mogelijk dat iemand sex met je wil omdat je met je kop op tv bent? Dat gaat ver. Je laten penetreren door iemand die je alleen van televisie kent.

Ook nooit met andere muzikanten gejamd?

Jawel, maar dat valt altijd tegen. Wat muziek maken speciaal maakt is dat ik rechtstreeks in de hoofden van de bassist en de drummer zit, en zij zitten in mijn hoofd. Ik zeg niet dat we briljante muziek maken, maar door die wisselwerking wordt musiceren bijna religieus.

Geniet je wel van vrouwen?

Mijn eerste vrouw was iemand die je eerder belachelijk zou maken, maar ik viel gewoon als een blok voor haar persoonlijkheid. Ik denk eigenlijk nooit: wow, wat een ontzettend mooie vrouw. Op die manier kijk ik niet, daar zit mijn interesse niet. Ik kan alleen verliefd worden op iemands karakter, of als ze met net zo'n passie leeft als de andere mensen die ik bewonder. Daar gaat het mij om. Ik zal nooit denken: wat heeft die vrouw een lekkere tieten of een goede kont.

Je ziet een vrouw. Waar kijk je naar?

Bij een concert van The Maccabees stond ik naast een meisje dat vanaf de eerste noot helemaal in de ban van de muziek was. Ze zong alles mee, maar niet op een bakvisachtige manier. Je zag dat ze geraakt werd. Dit was haar moment, ze had er – romantiseer ik dan – maanden naartoe geleefd. En niet omdat ze die zanger een geile gozer vond, nee, ze was gewoon... bam, helemaal verkocht. Voor dat soort vrouwen val ik als een blok. Die deugen. Goede meiden. Dáár kijk ik naar. ☪

LEZERSACTIE!

Net verschenen: DIJKSHOORN, een nieuwe verzamelbundel van Nico Dijkshorn. Penthouse geeft vijf exemplaren weg! Stuur om kans te maken een mail naar: lezersactie@mediaventura.nl. Vergeet niet uw naam en adres te vermelden.